

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 333/2016
23.11.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у ванпарници предлагача АА из ..., чији је старатељ ББ из ... а, против противника предлагача Народне банке Србије из ... и Републике Србије, Републичке дирекције за имовину Републике Србије, чији је законски заступник Државни правобранилац из Београда, ради доношења решења које замењује уговор о закупу стана, одлучујући о ревизији противника предлагача Народне банке Србије, изјављеној против решења Вишег суда у Београду Гж 1153/2014 од 11.03.2015. године, на седници одржаној 23.11.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија противника предлагача Народне банке Србије и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Вишег суда у Београду Гж 1153/2014 од 11.03.2015. године.

Образложење

Први основни суд у Београду, решењем Р1 817/12 од 26.09.2013. године, усвојио је предлог предлагача, тако што је констатовао да је предлагач носилац права закупа на неодређено време на стану број ..., на ... спрату, у улици ... у ..., укупне површине 51 м2, који се састоји из две собе, једне кухиње, једног купатила – клозета са ВЦ-ом, једног предсобља, једног балкона, једне лође и једног подрума, што је противник предлагача Народна банка Србије дужна да призна и трпи (став први изреке). Обавезао је предлагача да на име закупа стана из става првог овог решења плаћа противнику предлагача месечну закупнину у складу са чланом 32. Закона о становању (став други изреке). Констатовао је да ово решење замењује уговор о закупу стана, све док се такав уговор између предлагача и противника предлагача Народне банке Србије не закључи (став трећи изреке). Одбио је као неоснован предлог предлагача у односу на противника предлагача Републику Србију, Републичку дирекцију за имовину Републике Србије (став четврти изреке). Обавезао је предлагача да накнади противнику предлагача Републици Србији, Републичкој дирекцији за имовину трошкове поступка у износу од 6.000,00 динара (став пети изреке).

Виши суд у Београду, решењем Гж 1153/2014 од 11.03.2015. године, одбио је као неосновану жалбу противника предлагача Народне банке Србије и потврдио решење Првог основног суда у Београду Р1 817/12 од 26.09.2013. године у ставу првом, другом и четвртном изреке.

Против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, противник предлагача Народна банка Србије је благовремено изјавила ревизију, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Први основни суд у Београду, решењем Р1 817/12 од 08.09.2015. године, исправио је решење тог суда Р1 817/12 од 26.09.2013. године, тако да у првом ставу изреке решења у четвртом реду, уместо „на стану број ..., на ... спрату у улици ... у ...“, треба да стоји „на стану број ..., на ... спрату у улици ... број ... у ...“ и констатовао да у осталом делу решење остаје неизмењено.

Виши суд у Београду, решењем Гж 1153/14 од 22.12.2015. године, исправио је решење тог суда Гж 1153/14 од 11.03.2015. године, тако што у ставу првом образложења решења у трећем реду уместо речи „на стану број ...“, треба да стоје речи „на стану број ...“, и констатовао да у осталом делу решење остаје неизмењено.

Врховни касациони суд је испитао побијано решење у побијаном делу на основу члана 408. а у вези члана 420. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), а у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку – ЗВП („Сл. гласник РС“, број 25/82, 48/82, „Сл. гласник РС“, број 46/95, 18/05, 85/12, 45/13, 55/14, 6/15 и 106/15), па је утврдио да ревизија противника предлагача Народне банке Србије није основана.

У проведеном поступку није учињена повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности на основу члана 408. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, носилац станарског права на предметном стану била је мајка предлагача ВВ, на основу уговора о коришћењу стана број ..., закљученим између Градског стамбеног предузећа и ВВ, као носиоца станарског права. У наведени уговор су као чланови породичног домаћинства били уписани супруг ГГ, синови ДД и АА и мајка ЂЂ. Мајка предлагача је преминула 11.04.1999. године, док су пре ње преминули њена мајка ЂЂ и син ДД, а после ње и њен супруг ГГ, тако да је предметни стан наставио да користи предлагач, као једини преостали члан породичног домаћинства своје сада покојне мајке. На основу уговора о коришћењу Домског смештаја од 12.03.2001. године, закљученог између Дома за ... „...“ у ... и Градског центра за социјални рад, Одељење ..., предлагач је смештен у ту установу у којој се и даље налази. Први општински суд у Београду, решењем Р 99/2000 од 11.10.2002. године, предлагача је потпуно лишио пословне способности. Предлагач има пријављено пребивалиште на адреси предметног стана од 01.07.1975. године и исти је користио до 31.01.2001. године, када је смештен у наведену установу. Власник стана је противник предлагача Народна банка Србије, којој се предлагач пре подношења овог предлога преко староца обратио са захтевом за закључење уговора о закупу стана на неодређено време, али до закључења истог није дошло.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су усвојили предлог предлагача и констатовали да је предлагач носилац права закупа на неодређено време на предметном стану, што је противник предлагача Народна банка Србије дужна да призна и трпи, обавезали предлагача да на име закупа предметног стана плаћа противнику предлагача Народној банци Србије месечну

закупнину и одбили предлог предлагача у односу на противника предлагача Републику Србију, Републичку дирекцију за имовину Републике Србије. Првостепени суд је констатовао да донето решење замењује уговор о закупу стана све док се такав уговор између предлагача и противника предлагача Народне банке Србије не закључи.

По оцени овога суда, правилан је закључак другостепеног суда да прописани рок из члана 34. Закона о становању („Сл. гласник РС“, број 50/92...99/11), није преклузиван, због чега нису од утицаја на другачију одлуку овог суда наводи ревизије о протеку рока од најкасније 60 дана, у коме су лица која су остала у стану дужна да закуподавца обавесте о смрти закупца, у смислу одредбе члана 34. став 4. Закона о становању и о протеку рока од 30 дана, у коме је закуподавац дужан да од истека рока из става 4. овог члана закључи уговор о закупу стана, односно одреди лице које ће бити купац стана, а ако то не учини, заинтересовано лице може поднети предлог надлежном суду да у ванпарничном поступку донесе решење којим се замењује уговор о закупу стана, у смислу одредбе члана 34. став 5. Закона о становању.

При томе, како се одбија као неоснована ревизија противника предлагача Народне банке Србије и наводи ревизије нису од утицаја на другачију одлуку овога суда, то није неопходно даље детаљно образлагати ово решење, већ се ревидент упућује на образложење побијаног решења, да се непотребно не би понављало, у смислу одредбе члана 414. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. а у вези одредбе члана 420. став 1. ЗПП и одредбе члана 30. став 2. ЗВП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић